

de – i hvert fald i langt de fleste tilfælde – skatteyderne, der er den krænkede part, og ikke den virksomhed, som har mistet ordren. For udbud og licitationer foregår jo ikke sådan, at fordi man byder, har man vished for, at man vil vinde licitationen; der kan være argumenter både for og imod at vælge en bestemt virksomhed. Men er der tale om en decideret politisk afgørelse, hvor man fravælger en lødig og billigere leverandør til fordel for en af vennerne inden for kooperationen, eller hvordan det nu måtte være, så skal der kunne gribes ind.

Så lige præcis på det punkt er der fuld tilslutning fra Fremskridtspartiet, men vi skal bare have fundet ud af, hvem der så skal have lov til at klage.

Bjørn Elmquist (RV):

Dette beslutningsforslag udstyrer Klagenævnet med en besynderlig dobbeltfunktion, synes vi: På den ene side skal det altså optræde som et nævn, der kan prøve at formidle en løsning. Men hvis det ikke lykkes, skal det på den anden side kunne bringe sagen videre i ankesystemet og dér måske blive en slags anklager. Således kan man i hvert fald opfatte det.

Vi mener, at modellen lider af nogle ganske alvorlige konstruktionsfejl. Vi har prøvet at finde succeseksempler på noget, der minder om det, andre steder i retssystemet, og det har vi ikke rigtig kunnet finde. Så vi må ligesom de andre partier, der har sagt noget a la det, vi har sagt, afvise forslaget.

Frank Aaen (EL):

Vi er ikke med på at gennemføre regler, der har til formål at øge presset på offentlige myndigheder i forbindelse med udliciteringer og privatiseringer, og vi er i øvrigt også grundlæggende imod de EF-direktiver, som dette forslag har til formål at fremme. Jeg vil i øvrigt sige, at hvis man har så travlt med at synes, at tingene skal gå ordentligt til, burde man især se på de borgerlige kommuner, som gennemfører udliciteringer på trods af, at det er billigere at beholde tingene i eget regi.

Jens Løgstrup Madsen (V):

Det er vigtigt for det danske samfund, at vi holder fast i de udbudsregler, der gælder i EU. Det er med til at fremme konkurrencen, og det er med til at hindre national forskelsbehandling. Det er specielt vigtigt, når vi er et lille land. Vi har desværre set, at der er flere virksomheder,

som afholder sig fra at klage til Klagenævnet for Udbud, når de føler sig uretfærdigt behandlet. Jeg vil nærmest sige, at det er en standardbemærkning, når man snakker med virksomhedsledere om udlicitering, at man selvfølgelig ikke selv klager, for man ved udmærket godt, at man ikke vil være en besværlig part, når man opererer på det kommunale marked. Derfor er sort-listning en realitet. Det kan vi jo også se i rapporten »Offentlig/privat – lige konkurrence«, som Erhvervsministeriet har offentliggjort: Dér er det også omtalt som et problem.

Så er der nogle, der siger: Jamen erhvervsorganisationerne kan jo også bruges som klageberettigede parter, og det er de jo også. Vi kan måske endda udvide erhvervsorganisationernes adgang til at klage ved at få flere organisationer med. Men her er der dels det problem, som flere ordførere allerede har været inde på, at ikke alle virksomheder er medlemmer af en erhvervsorganisation, og dels det problem – som i en række konkrete sager er meget reelt – at konkurrerende virksomheder er medlemmer af den samme organisation, og at organisationen derfor ikke ønsker at rejse sagen.

De problemer, der er forbundet med, at vi ikke nøje følger EU's udbudsregler, er jo altså, at der ikke er offentlighed omkring de ting, der foregår i den offentlige sektor. Jeg synes ikke, nogen har sagt det bedre end SF: Den offentlige sektor er ikke offentlig nok! Så er det bare mærkeligt, at SF ikke selv er med til at støtte dette initiativ eller indgå i en konstruktiv dialog om, hvordan og hvorledes vi kan gøre den offentlige sektor offentlig nok. Det er det ene.

Det andet er utrygheden med hensyn til, om der er fairness i forbindelse med offentlige licitationer. Den får jo mange virksomheder til at afholde sig fra at klage, og dermed risikerer vi, at der ikke bliver konkurrence nok på markedet, og manglende konkurrence kommer skatteyderne til at betale prisen for. Det er borgerne, der kommer til at betale, ved at priserne for de offentlige ydelser – det, som man fra den offentlige sektor indkøber – bliver højere og kvaliteten ringere.

Endelig er der for det tredje hensynet til Danmarks anseelse i udlandet. Der må ikke være nogen tvivl om, at vi gør alt, hvad vi kan, for at overholde EU's udbudsregler, og vi har jo en interesse i, at der står respekt om de regler, der skal sikre mod tekniske handelshindringer.

Vi er et lille land med en relativt stor udenrigshandel. Derfor har vi en interesse i at værne